

Bestemming

We wisten weinig van mensen. Ingekapseld in zakken, dozen, kisten en containers hadden we geen weet van wat daarbuiten gebeurde. We waren bedoeld om spullen van te maken. Nuttige spullen. Geluksspullen voor iedereen. Vervoerd naar en van plekken op de wereld en weer verder, met de trein, met de boot. Strakke tijdschema's. We wisten niet beter dan dat dit het was. We hadden geen weet van tijd of vergezicht. Of dit leven was? Geen idee. Het was goed zo. Geen taal, geen vragen. Mensen waren stemmen, schaduwen op de achtergrond van ons bestaan.

De schok was erger dan de storm die nacht. Het bulderen, de kakofonie van geluiden, het bonkende slingerende schip, scheefgezakt, losgeslagen, blootgelegd en door de zee meegevoerd, op het strand gekwakt, losgeraakt, alleen. Licht als ik was woei ik verder over het strand en slik tot bij het helmgras in het zand.

Alleen lag ik daar, tussen miljarden korrels net als ik. Ik? Ineens was er een gevoel van ik. Een vreemd onrustgevend gevoel na die stormachtige nacht.

Het werd licht, de dag brak aan en toen zag ik ze: de mensen. Ze liepen over het met spullen overspoelde strand. Met zakken, karren, wagens. Ze schreeuwden en zwaaiden met hun armen, ze leken helemaal niet gelukkig. Ze schudden hun hoofd en riepen: 'potverdomme, shit, dit is niet best, dit kan niet waar zijn, wat een rotzooi!'

Rotzooi?

Ik keek naar de schoenen, de autostoeltjes, emmers, speelgoed, lampen, krukken en flesjes die verspreid lagen over het strand. Voor en door mensen gemaakt, voor hun winkels, speelgoed om mee te spelen, doosjes om eten in te bewaren, frontjes voor hun telefoons, gemakkelijk te verplaatsen stoelen....wat nou rotzooi!

En met een schok drong het tot me door. Van geluksspullen waren wij afval geworden. Met handschoenen aan en vies vertrokken gezichten opgeraapt en in karren gesmeten.

De hele dag en volgende dagen, mensen, steeds meer mensen met harken en zakken. 'Wat een rommel' riepen ze 'onbegonnen werk' riepen ze 'gadverdamme wat een troep!' Zelfs militairen werden te hulp geroepen. Blijkbaar was de oorlog aan ons verklaard.

En boven alles uit, het onafgebroken gekrijs van nieuwsgierige meeuwen. Ze pikten naar ons. Ik verborg me tussen het helmgras. Ik wilde niet in de maag van een meeuw belanden en ik wilde niet als afval opgeruimd worden.

Dit was erger dan de storm van die nacht.

Elke dag wordt het strand leger. 'Schoner' zeggen de groepjes mensen die nog lopen te ruimen.

Ik zie nu ook mensen die gewoon ontspannen langs de zee slenteren. Dribbelende kinderen en honden, veel honden die met elkaar vechten en altijd de bal terugbrengen bij hun baasjes. Er worden zandkastelen gebouwd en jonge meisjes liggen uitgebreid op het zonnige zand.

Zó willen de mensen het strand en de zee. De zee, ruisend op de achtergrond tot bulderend aanwezig, lawaaierige vogels en kleuren grijs tot oplichtend zandgeel, zon, zilverspattend op het water, witte wolken die schaduwend over het strand schuiven. Alles beweegt. Altijd. Alleen die man, die staat stil.

Ik zie hem vaak: die man. Hij komt in de schemer als er niemand meer op het strand is. Altijd alleen. Een rugzak om zijn hangende schouders. Hij staart bewegingloos naar de zee. Soms schreeuwt hij: 'Waarom, godverdomme waarom?' Hij schreeuwt tegen de zee. De zee die steeds meer ruimte inneemt, steeds verder komt, steeds hoger. Wie moet dat horen? God? Is god iemand die boven het water zweeft, aan wie je wat kunt vragen? Ik schreeuw ook: 'god god waarom?' 'Ik krijg geen antwoord. Waarom niet? Omdat god niet bestaat? Omdat er geen antwoord is? Heb ik een andere god? Is mijn god de mens die mij gemaakt heeft of heb ik een plastic god?

De man loopt de zee in. Ik zie zijn rug, zijn rugzak, zijn hoofd en dan geen hoofd meer. Hij is weg. Verdwenen. Er komen mensen om hem te zoeken. Dagen lang lopen ze te zoeken. En dan ligt hij daar, op een reepje strand. De mensen schreeuwen ook: 'Waarom, godverdomme'. Hij is dood.

De man is dood, maar zijn geschreeuw hoor ik nog altijd: Waarom ...? Waarom hebben de vogels mij nog niet opgegeten, ik ruik al naar algen, naar hun voedsel. Zal ik dan ook dood gaan, net als die man of kan dat niet? Gaat plastic niet dood? Als de mens mij gemaakt heeft dan zal die er toch ook wel voor gezorgd hebben dat ik een keer doodga? Of blijf ik eeuwig leven? Is de mens soms machtiger dan zijn eigen god?

Als ik de zee in waai dan blijf ik vast drijven op het water, ik ben niet zwaar genoeg om te verdrinken, net als die man.

Ik heb nu weet van tijd en vergezicht. Ik lig hier al een eeuwigheid. Ik zie al zo lang geen mensen meer. Waar zijn ze? Zijn ze vertrokken? Is het te heet voor hen geworden? Hebben ze hun spulletjes meegenomen? Wonen ze nu in boten? Ik zie haast geen boten meer..

De zee is nu zo hoog dat ik ga drijven, samendrijven met al het andere 'afval' als plastic soep. Zal ik ooit nog ergens landen?